

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

SCHATTEN UIT HET VERLEDEN

N° 2736

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Schatten uit het Verleden

HOOFDSTUK I.

PROFESSOR SHABBERWOG

Sinds een paar weken stonden de Engelse bladen een groot gedeelte van hun plaatsruimte in hun wetenschappelijke rubrieken af aan de terugkomst van de beroemde egyptoloog en paleontoloog, professor Shabberwog.

Deze geleerde was een jaar of drie geleden vertrokken in gezelschap van een jonge man, Joseph Bunbury, die als particulier sekretaris van hem optrad.

En die functie was allesbehalve een

sinecure, want professor Shabberwog was al in de tijd toen hij nog hoogleraar was aan de Universiteit in Oxford onder zijn studenten berucht om zijn ondragelijk humeur.

Er was maar één zaak, die de belangstelling van de geleerde Shabberwog wist gaande te maken en dat was de volkerenkunde en speciaal die van reeds lang uitgestorven rassen.

Politiek, schilderkunst, muziek, to-

neelkunst, dat was voor hem allemaal absoluut niet aantrekkelijk en hij voelde zich het gelukkigst, wanneer hij urenlang gebogen kon zitten over het fossiele overblijfsel van een halfaap, wie weet waar opgegraven, om dan te proberen uit te maken of dit aan een lid van de familie der smalneuzigen, of der breedneuzigen had toebehoord.

De schedel van een Dajak of een Balinees kon hem in extase brengen en hoe ouder het voorwerp was, hoe liever hij het had.

Sterker nog !

Professor Shabberwog had een neef, Edward Minto genaamd, een jongeman die, meer voor zijn plezier en om zijn tijd te doden, dan wel omdat hij het nodig zou hebben, enige tijd college had gelopen bij zijn geleerde oom.

Van een kapitein, die uit een Braziliaanse haven terugkeerde, had hij, om er zijn oom een plezier mee te doen, het geraamte gekocht van een buitengewoon grote gorilla.

En professor Shabberwog dreigde gek van vreugde te worden, toen hij dit geschenk ontving, want onwetend had zijn neef hem het skelet cadeau gegeven van het specimen van een soort apen, die nog slechts in de meest verborgen uithoeken van Brazilië in kleine aantallen voorkomen die in grootte de Afrikaanse gorilla nog aanzienlijk overtreffen.

Van dat ogenblik af kon Minto, zoals men dat noemt, geen kwaad meer doen bij zijn oom en toen de schatrijke jongeman op een goede dag bij de weduwnaar kwam vragen om de hand van het enige kind van de professor, zijn knappe dochttertje Lucile, toen werd hem die hand onmiddellijk toegezegd, waarbij de professor alleen de eis stelde, dat er met trouwen nog wat jaren zou worden gewacht.

Wat de mening van Lucile zelf aangaat, de waardige geleerde had er zelfs geen sekonde aan gedacht, haar daar-

naar te vragen, want volgens hem sprak het vanzelf, dat het meisje zou doen wat hij had goed gevonden.

De zaak was, dat professor Shabberwog nog leefde, tenminste met zijn gedachten, in een tijd, toen ouders konden beschikken over het hart van hun kinderen.

Hij had niets begrepen van de moderne opvattingen, alleen omdat hij die ontwikkeling nooit had gevolgd en het was hem dan ook volkomen onbekend, dat de jongelui van tegenwoordig tot de overtuiging zijn gekomen, dat zij wel enig recht hebben, in zulke ernstige zaken als die van het huwelijk, hun eigen idee te volgen.

Professor Shabberwog was opvliegend van aard, vrij gierig ondanks zijn rijkdom, buitengewoon zelfingenomen, kort aangeboden en, waar het zijn speciaal vak aanging, onuitstaanbaar pedant.

Hij had zichzelf verscheidene zonderlinge gewoonten aangewend, die hem in een gezelschap tot een bepaald onuitstaanbaar man maakten.

Zo had hij de gewoonte, onverschillig waar hij ook was, al was het ook in de ontvangsalon van een Minister, half in gedachten de schedels te betasten van iedereen die in zijn nabijheid kwam, met zijn benige vingers naar eventuele knobbels te zoeken, en dan met een vaste stem, alsof hij een wereldberoemd schedelkundige was, in zichzelf te brommen, maar toch duidelijk genoeg om door iedereen te worden verstaan :

— Aanleg tot vroege seniele aftakeling, bepaalde dispositie voor het misdadigersschap, afdeling gifmengers, deze knobbel wijst op een volkomen gemis aan verantwoordelijkheidsgevoel ; hier heb ik een schedel, waarvan de eigenaar een sadistische aanleg vertoont.

En zo ging het meestal een hele avond lang, of althans zó lang, als er iemand te dicht in de buurt van de professor kwam.

Men zegt, maar wij kunnen onmoge-

lijk voor de waarheid hiervan instaan, dat professor Shabberwog eens in gedachten het hoofd van een beroemd staatsman, wiens naam wij niet zullen noemen, in diens eigen woning heeft betast en tussen twee slokken thee in, met zijn rasperige, enigszins rauwe stemd leraarde :

— Het hoofd van de geboren valsemunter, aanleg tot cretinisme, drankzucht, zal waarschijnlijk aan de galg eindigen.

Gelukkig lachte het slachtoffer zelf het hardst om deze woorden, waardoor hij de situatie redde, maar de professor zelf was beslist niet ontgaan, hetgeen hij bewees door een paar minuten later onverwachts een oude, enigszins hardhorende markiezin in het oor te knijpen, zodat de arme, oude dame dodelijk schrok en in zichzelf begon te brommen :

— Is dit het oor van een mens? Nooit zo iets gezien. Wat een zeldzame lengte — en wat een verharding van het kraakbeen. Nu, als de eigenares van dit oor, met zijn puntige lob, haar vader al niet vermoord heeft, dan zal zij het toch wel zeer binnenkort doen.

En na deze opmerking luid genoeg te hebben uitgesproken, om tien meter verder gehoord te worden, verliet de professor, lang, mager, pezig, zijn schedel al bijna totaal kaal, gebogen de ontvangzaal van de wereldberoemde Eerste-Minister.

Zo was professor Shabberwog, en de jaren hadden hem weinig verbeterd.

Hij was en bleef de in zich zelf gekeerde geleerde, die zich alleen bezig hield met zijn schedels, zijn dierenatlassen, zijn talloze preparaten, zijn meetinstrumenten en zijn eigen handschriften.

Want professor Shabberwog was al vele jaren bezig met het schrijven van een boek.

Hij had één grote passie in zijn leven van geleerde en dat was, de voetstappen te drukken van professor Du-

bois, die in het jaar 1914 op Java de overblijfselen vond van het wezen, dat de schakel moet hebben gevormd tussen de aap en de mens : Darwins « Missing Link » ; het wezen, dat de Latijnse naam van *pithecanthropus erectus*, kortweg « aapmens » werd gegeven.

De professor had onmiddellijk alles gelezen en bestudeerd wat er over deze vondst was geschreven, in brochures, dagbladen en wetenschappelijke tijdschriften.

Hij sloeg letterlijk niets over en hij raakte zelfs in correspondentie met de Hollandse geleerde, om hem nadere bijzonderheden te vragen.

Hij trok naar Parijs, om daar het skelet van de aapmens te bezichtigen en hij keerde letterlijk in extase van die reis terug.

Van dat ogenblik af, had hij nog maar een wens : hij wilde zelf naar Java, om te proberen in de voetsporen van professor Dubois, in het binnenste van de Javaanse bossen door te dringen en daar, zo mogelijk een tweede geraamte te vinden van de *pithecanthropus erectus*.

Hij had zijn dochter Lucile toevertrouwd aan zijn zuster Miss Sophie Shabberwog, een dame van ongeveer vijftig jaren, die, ondanks haar leeftijd en haar sporadische vrouwelijke charmes, de hoop op een passend huwelijk nog niet had opgegeven en hij was op reis gegaan in gezelschap van zijn sekretaris Bunbury, een knappe, krachtige, jonge kerel, gezegend met een prima stel hersens en met even goede spieren, even onvermoeld jager als voortreffelijk preparateur en als assistent bijna niet te vervangen, want hij verdroeg met het geduld van een engel de ongeduldige bewegingen en beklagingen van de professor.

Want hij zag veel door de vingers, onze vriend Bunbury.

Ten eerste keek hij, ondanks de tekortkomingen als mens van de profes-

sor, erg hoog tegen deze op, omdat hij wel wist, dat hij een van de meest bekwame volkenkundigen van heel Engeland was.

De tweede reden was, dat de heer Joseph Bunbury zwaar verliefd was op mejuffrouw Lucile Shabberwog, maar dat is een zaak, waarop wij later nog wel eens zullen terugkomen.

Hij had destijds met een bezwaard hart afscheid genomen van het meisje, niet wetende, hoe het met haar hartje gesteld was en met een grimmige blik in de ogen en jalouzie in het hart, had hij op het dek van de langzaam uit de haven stomende mailboot moeten ontdekken, hoe Edward Minto beleefd zijn hoed voor zijn knap nichtje afdam en haar daarna aan de arm wegbracht, terwijl zij snikte in een kanten zakdoekje.

En nu was de professor terug, de faam was hem vooruit gesnel en zorgde er voor, dat de bladen volop stof hadden voor hun wetenschappelijke rubriek.

Want professor Shabberwog had collega Dubois met vele lengten geklopt.

Hij was vertrokken om een geraamte te zoeken, hij keerde terug met een levende aapmens. Zeker, het was niet de echte, onvervalste *pithecanthropus erectus*, maar het was toch ook geen gewone aap meer, doch evenmin een mens.

De eerste berichten, die naderhand echter overdreven bleken te zijn, gaven het dier een monsterachtige lengte: bijna twee meter, in gebukte houding.

De gelaatshoek, was veel minder scherp dan die van de bekende apensoorten en bijna zo stomp als die van de neger. De ogen hadden een hele verstandige, hoewel wrede uitdrukking, het lichaam was sterk behaard, de bovenarmen, hoewel sterk gespierd, waren niet zo lang als die van de orang-oetangs, chimpansees, gorillas en andere grote apen, de achterpoten daarentegen waren langer. De tenen hadden dezelfde buigzaamheid als die van de apen en

het was duidelijk dat dit wezen, ontdekt in het diepste van een bijna ondoordringbaar woud op Java, voornamelijk op de zware takken van de waringis leefde.

De aapmens bleek een omnivoor te zijn, dat wil zeggen, alleseter, want hij voedde zich zowel met rauw vlees als met dadels, kokosnoten, pisangs en rijst. De kracht van het zonderlinge wezen was buitengewoon groot en men had gezien, hoe hij in een aanval van woede met het grootste gemak een dikke ankerketting stuk had getrokken.

Toch was het dier absoluut niet kwaadaardig, zolang het niet gesard wordt en eerder van een vrij goedgeinborst. Het speelde graag en aan boord van het schip naar Engeland had het als speelkameraadje een kleine foxterrier gehad, die onbevreesd in de stevige kooi van de aapmens kwam, en daar met het dier buitelde en ravotte.

Maar alles wat er over de aapmens werd medegedeeld, (het was een exemplaar van het mannelijk geslacht) zonk in het niet bij een ander vreemd verschijnsel, dat heel Londen in de grootste spanning deed wachten op een verklaring van professor Shabberwog.

Bibi, deze naam was onmiddellijk aan het dier gegeven door de Franse kok aan boord van de boot, zou kunnen praten. Weliswaar voerde hij geen geregelde gesprekken en ook was geen enkele Maleier, Javaan, Balinees, Dajak of Madonees in staat iets te begrijpen van de klanken, die Bibi uitstootte, maar professor Shabberwog hield bij hoog en laag vol, dat het dier — hij sprak van « de mens » — probeerde zich verstaanbaar te maken, een wens te kennen te geven, of een klacht probeerde te uiten en dat hij, professor Shabberwog, er wel in zou slagen, mettertijd niet alleen te verstaan wat Bibi zei, maar hem ook binnenkort Engels te zullen kunnen leren.

Hoe het ook zij, de nieuwsgierigheid

van het publiek was ten top gestegen en men stelde zich erg veel voor van de verrichtingen van Bibi, de aapmens.

Maar er was nog meer.

Professor Shabberwog kwam terug met een zeldzame collectie mineralen, want ook daarvan had hij verstand, en onder die mineralen bevond zich niets meer of minder dan een ruwe diamant, zo groot als een kindervuist en gevonden ergens in de uiterste oostelijke uithoek van Java, zo maar op de grond, met nog andere diamanten, waarvan de grootste de omvang had van een duiven-ei.

Bij ieder ander als professor Shabberwog zou men aan een mystificatie geloofd hebben, maar op het gebied van zijn wetenschap maakte de geleerde heer nooit grapjes, hij maakte ze trouwens nergens en nooit.

Twijfel was overigens uitgesloten, want professor Shabberwog had de reuzendiamant in Djakarta dadelijk door een bekend deskundig juwelier laten onderzoeken en deze had vol verbazing en bewondering verklaard, dat het een diamant was van het zuiverste water, niet veel kleiner dan de wereldberoemde Culinan, misschien iets minder schitterend van glans en iets geler van kleur, maar die, eenmaal gekloofd en geslepen, zeker wel een half miljoen pond sterling waard zou zijn.

De juwelier had zelfs aangeboden een consortium te vormen, om de steen van de vinder te kopen, maar professor

Shabberwog had gewoon de schouders opgehaald en verklaard, dat hij daar voorlopig niet aan dacht, omdat de steen in de eerste plaats waarde voor hem had als fossiel.

Eigenlijk gezegd ging de professor er dan ook niet erg voorzichtig mee om; ja, de diamant scheen voor hem niet veel meer waarde te hebben dan een zwerfsteen of een kei en als Bunbury er niet geweest was, om de diamant zorgvuldig te bewaken, dan zou de professor het kostbare kleinood wel tienmaal onderweg zijn kwijtgeraakt.

Het zal dus niemand verwonderen, dat er druk over de professor, over zijn reis, over Bibi en over de reuzendiamant gesproken werd.

Men zou overigens spoedig in de gelegenheid komen om een en ander te bewonderen, want professor Shabberwog had al te kennen gegeven, dat hij over zijn ontdekkingsreis in de binnenlanden van Java een lezing zou houden met beelden, die Bunbury met grote liefde en zorg gemaakt had.

De voordracht zou gehouden worden in een van de grote zalen van het Aardrijkskundig Genootschap, die bijna 4000 personen kon bevatten en de aapmens zowel als de kostbare diamant zouden bij die gelegenheid vertoond worden.

Heel terloops vermeldde men iets over het zeer hoge honorarium, dat professor Shabberwog voor deze lezing zou ontvangen: niet minder dan 1000 pond sterling.

HOOFDSTUK II.

DE AAP, DE DIAMANT EN HET MEISJE

Het was ongeveer drie uur in de middag, toen er op het perron van het Victoria Station een tiental heren op en neer liepen, allemaal blijkbaar in een enigszins plechtige stemming, hoge hoeden op, gekleed in rok en met witte das.

Vijf van hen vormden het bestuur van het Aardrijkskundig Genootschap, de vijf anderen waren invloedrijke leden.

En op enige afstand stond een hele drom reporters, geflankeerd door een paar dozijn fotografen, die met hun camera's en hun flitslampen klaar stonden, om onder de grote koepel te kunnen fotograferen, terwijl daar buiten op straat nog een half dozijn film- en t.v. mensen waren opgesteld.

Want met de trein uit Tilbury, die een kwartier later zou aankomen, zou professor Shabberwog weer naar Londen terugkeren.

Zijn neef Edward Minto en zijn dochter Lucile, natuurlijk onder toezicht van tante Sophie, waren hem tot Tilbury tegemoet gereisd, zodra bleek, dat de boot wegens ongunstig tij niet tot Londen zou kunnen opstomen.

De president van het Aardrijkskundig Genootschap, Cirell Richardson, een lange en statige man met een spierwitte baard, die hem tot halverwege de borst hing, liep afgemeten op en neer, in een op zachte toon gevoerd gesprek gewikkeld met Thomas Kettlewell, de sekretaris.

Men had een gedeelte van het perron

door de politie moeten laten afzetten, want er was enorm veel publiek komen opdagen, minder misschien voor de professor zelf, dan wel in de hoop iets te zien te krijgen van Bibi, de mensaap.

Verder waren er enige inspecteurs van politie in burger, die voor de professor als lijfwacht zouden optreden.

Want het moet gezegd worden, dat men op Scotland Yard niet bijzonder gerust was met betrekking tot de reuzediamant.

Het was algemeen bekend, dat de verstrooidheid van professor Shabberwog bijna even groot was als zijn geleerdheid en Bunbury kon toch niet steeds op alles letten.

Plotseling kondigde een doordringend gefluit de komst van de trein aan.

Alle halzen rekten zich en de politie had niet weinig moeite, het opdringende publiek op een afstand te houden.

De trein kwam onder de kap rollen en stopte. De reizigersstroom barstte los en baande zich niet zonder moeite een weg door de nauwe geul naar buiten, die de politie voor hen had weten open te houden.

Het bestuur en de leden van het Aardrijkskundig Genootschap waren snel naar een coupé eerste klasse toegelopen, waaruit vijf personen waren gestapt.

Daar was professor Shabberwog, langer en magerder dan ooit, zijn tanig gezicht in rimpels getrokken, zijn kleine, doordringende ogen achter reusachtige

brilleglazen, heel eenvoudig gekleed met een tamelijk sjofele reispet op en een dikke stok in de hand.

Daar was tante Sophie, zijn zuster, een beetje opzichtig gekleed en die haar uiterste best deed, zich zo voordelig mogelijk voor te doen, met het oog op de fotografen, die aan waren komen rennen en wier verblindend flitslicht tien, twaalf maal, de halve duisternis deed wijken, die onder de reusachtige stationskap heerste.

Verder was er mijnheer Edward, een lange jongeman, die al iets door zijn haar begon heen te groeien, met verfijnde elegance gekleed en met een verveelde uitdrukking op zijn gezicht.

Joseph Bunbury stond iets terzijde, gebruind, een beetje vermagerd door de grote vermoedenissen, maar met helder schitterende ogen, een lachende mond en blijkbaar in een prima humeur, want vlak naast hem en opgewekt met hem pratend stond Lucile, een allerbekoorlijkste blondine van nauwelijks 22 jaar, met blozende wangen, schitterende blauwe ogen, een fijn neusje en een dubbele rij kleine, sneeuwwitte tanden, een plezier om naar te kijken.

Professor Shabberwog werd direkt omringd door de leden van het Aardrijkskundig Genootschap, die hem enigszins plechtstatig geluk wensten met zijn behouden terugkeer.

Maar professor Shabberwog was er echt de man niet naar, om veel omslag te maken: hij wilde zo gauw mogelijk naar huis.

Maar hij had buiten de journalisten gerekend. Deze vormden als het ware een barricade om hem heen en hij zou hebben moeten vechten om zich een doortocht door deze kring te banen.

Van alle kanten werden vragen op hem afgevuurd, over zijn reis, over zijn plannen, over Bibi, over de diamant, over alles.

De profesor keek een beetje hulpeloos rond. Bunbury ving een van die blikken op en hij was dadelijk ter plaatse om zijn principaal te helpen en zei kalm:

— Mijnheren, niets zal mij aangena-

mer zijn, dan u over een uur in de woning van professor Shabberwog namens hem te woord te staan.

Een paar journalisten keken bedenkelijk, maar zij vormden een geringe minderheid en hadden dus niets in te brengen. De kring boog open en de professor kon verder gaan.

Hij ging niet naar de uitgang. Integendeel, hij liep met zijn bekende, driftige passen naar de goederenwagon, waarvan de deuren net waren geopend, klauterde naar binnen langs de verblufte bagagemeester en stond stil voor een manshoge, van vingerdikke tralies voorziene kool, gemaakt van zeer stevig, taai hout.

Hij stak zijn hand door de tralies en aaidde het wezen, dat daarin zat, over de rug, en deze liefkozing, ofschoon het zijn meester blijkbaar herkende, met 'n tamelijk kwaadaardig gegrom begroette. Het was duidelijk merkbaar, dat ook Bibi door de lange reis erg uit zijn humeur was geraakt.

— Ben je moe, Bibi? vroeg de professor op de toon, die men tegen een klein kind aanslaat. Wees maar stil, jongetje, alles is nu voorbij en je wordt dadelijk overgebracht naar een rustige plek. Heb je honger, ventje?

De aap liet een geknor horen, die de professor verrukt deed uitroepen:

— Hij heeft duidelijk nee gezegd. Ik neem je tot getuige, bagagemeester.

— Hoe heeft uw pupil de reis door-gemaakt, professor? vroeg Cirell Richardson.

— Bibi is een beetje knorrig, collega, antwoordde de professor. Het is geen wonder, ik ben het ook. De trein stopte overal, zelfs aan het kleinste station. Nu zal ik afscheid van u moeten nemen. Ik ben erkentelijk voor de vriendelijke ontvangst, maar ik ben moe.

— Wij laten u nu gaan, collega, maar wij rekenen er stellig op, dat u vanavond, als u wat bent uitgerust van de vermoedenissen, naar het Verenigingsgebouw van het Genootschap komt, om ons daar voorlopig al iets van uw ervaringen te vertellen.

— Ik beloof niets, ik zal echter mijn best doen, zei professor Shabberwog. Ik wil niet ontkennen, dat ik een beetje vermoed ben, ik denk gauw naar bed te gaan.

Hij wendde zich tot zijn sekretaris, die nog altijd met Lucile in gesprek was en zei :

— Denk om Bibi, Bunbury. Zorg goed voor hem. Is er al voor een vrachtauto gezorgd ?

— Ik heb er tenminste om getelefoneerd, professor, antwoordde de jongeman.

— Heb je de fossielen ?

— Natuurlijk, professor.

— En de diamant ?

Bunbury glimlachte alleen bij wijze van antwoord ; de volgorde waarin de professor zijn vragen had gesteld, was voldoende om hem te karakteriseren.

Nu keek de professor naar zijn dochter om, pakte haar bij de arm en zei :

— Je bent verbazend gegroeid, Lucile. Ik zou je bijna niet herkend hebben. Eddy, zo vervolgde hij, zich tot zijn neef wendend, je gaat natuurlijk mee ?

— Ik hoop het genoeg te hebben, oom, antwoordde Minto.

— Wat heb je al zo uitgevoerd in al die tijd ?

— Wat hij vroeger ook al deed, papa, niets ! antwoordde Lucile, in plaats van de heer, die haar echtgenoot moest worden en die haar een verwijtende blik toewierp.

— Lucile overdrijft een beetje, oom, zei hij. Zo gaat het altijd met haar. Ik heb wel degelijk wat uitgevoerd, ik heb mijn landgoed beheerd, ik heb de colleges van een van uw collega's gevolgd...

— Maar het landgoed gaat even uitstekend zonder dat hij er naar omkijkt en wat er op de colleges van de professor geleerd werd, dat heeft hij al lang weer vergeten, riep Lucile ondeugend.

— Waarom plaag je me toch zo, Lucile ? vroeg Edward Minto klagend.

— Maak jullie dat thuis maar uit ; ik heb niet veel zin om hier nog langer te wachten, riep professor Shabberwog ongeduldig uit.

Op dat ogenblik ging er een kreet uit de opdringende menigte op en een schorre stem riep :

— Laat Bibi er uit ! We willen Bibi zien !

Er werd hard gelachen om dit verzoek en een stoere politieagent kwam dreigend op de schreeuwer toe en vroeg hem, of hij soms zin had, de trappen te worden afgegooid.

Onder toezicht van Bunbury, werd de zware kooi met de aapmens er in door zes sterke mannen niet zonder moeite uit de bagagewagen op het perron getild.

Bibi scheen erg blij te zijn, dat hij van het lawaai en de schokken verlost was en het daglicht weer zag, want hij sprong als een dolle heen en weer en probeerde spelenderwijs de hand te grijpen van Bunbury, met wie hij tijdens de reis de beste maatjes was geworden.

De jongeman met zijn kleine, sterke tas, waaraan ten overvloede een stalen ketting was vastgemaakt, gaf zijn aanwijzingen en de kooi werd op de kleine wielen, die er onder aan bevestigd waren, langs het perron naar de bagagelift gereden.

De aapmens scheen dit als een goede grap te beschouwen, want hij stiet, in zijn kooi rondspringend, allerlei ongearticuleerde geluiden uit.

Professor Shabberwog was, zijn dochter aan de ene kant, zijn neef aan de andere, al door de haag van reporters en nieuwsgierigen de trap afgedaald en had de straat bereikt, waar hij in zijn auto stapte, gevolgd van Lucile en Edward Minto.

Wat tante Sophie betreft, zij had eerst nog wat boodschappen te doen.

Bunbury had echter nog te zorgen voor de uitgebreide bagage, die de beide reizigers hadden meegebracht : dozijnen schedels, door de sekretaris gereinigd en geprepareerd, gedeelten van skeletten, opgezette dieren, een pracht collectie meteorieten, talrijke wapens, waarvan er vele al duizenden jaren in de grond hadden moeten zitten, vellen van luipaarden en alligators en andere

voorwerpen.

Dat alles was geborgen in grote wihouten kisten en al die kisten moesten worden uitgeladen, naar de goederenlift gebracht en vervolgens naar de grote vrachtauto, die beneden stond te wachten.

De aapmens scheen het verre van plezierig te vinden, dat hij alweer in een donkere ruimte werd opgesloten en rukte woedend aan de duimdikke tralies van zijn kooi.

Het was al laat in de middag toen Bunbury eindelijk met zijn vracht het woonhuis van professor Shabberwog in de Grandham Street bereikte.

De hele derde verdieping van dat huis was ingericht als een soort museum en daar werden de kisten dadelijk heen gebracht, om later te worden uitgepakt, ook al weer onder toezicht van Bunbury, die een volledige lijst van hun inhoud bezat.

Bibi echter kreeg met zijn kooi een plaatsje in het grote tuinhuis achter in de tuin, wat hij erg prettig scheen te vinden, want hij gaf aan zijn blijdschap lucht door het uitstoten van een reeks rauwe kreten, waarnaar de professor met de grootste aandacht luisterde.

Toen de kisten aankwamen had de geleerde zich juist verkleed en zijn reis-kleren verwisseld tegen zijn zwarte jas, die hem ruim en gemakkelijk zat en hij slaakte een zucht van verlichting toen hij eindelijk weer eens gemakkelijk zittende, viltten pantoffels kon aantrekken.

Toen Bibi zijn plaats in het tuinhuis had gekregen en daar al een kwartier stond, nu en dan met geweld aan zijn tralies rukkend, kwam de professor de tuin binnenstappen, een grote sigaar tussen de lippen en ging met de handen op de rug vlak voor de kooi staan.

Hij fixeerde de aapmens scherp, keek naar zijn brede schouders, zijn harige huid, zijn goed geproportioneerde ledematen, die veel meer op die van een mens dan op die van een aap leken, naar de schitterende ogen, eerder grijsgroen dan zwart en die telkens schuif gingen onder de vooruitspringende wenkbrau-

wen, naar het sterk hellende voorhoofd en naar de grote oren, die de aapmens willekeurig kon bewegen.

Nu en dan ontblootte Bibi het vrese-lijke gebit, waarmee hij met gemak de dikste spijkers kon doorbijten en het leek wel of hij de professor toelachte.

Deze begon :

— Wel, Bibi, vindt je het prettig dat je hier bent ?

Bibi knorde iets en de professor was er vast van overtuigd, dat hij de vraag heel goed begrepen had en bevestigend antwoordde.

Zijn woorden zo duidelijk mogelijk en langzaam uitsprekend, ging Shabberwog verder :

— Wil je een glas wijn ?

Bibi knorde.

— Een koekje ?

Opnieuw knorde Bibi, ditmaal wat nadrukkelijker.

Professor Shabberwog rukte opgewonden aan zijn bril en riep uit :

— Ik weet zeker dat ik je wel praten zal leren ; geduld overwint alles.

Op dat ogenblik werd er achter zijn rug gekucht en toen hij zich omdraaide, zag hij zijn neef, Edward Minto, tegenover zich staan.

— Wat is er Eddy ? vroeg de professor vriendelijk. Kom je naar mijn pupil kijken ?

— Dat eigenlijk niet in de eerste plaats, oom, antwoordde de jongeman. Ik kom voor een ernstiger zaak.

— Nog ernstiger dan iets wat Bibi betreft ?

— Ja, oom, antwoordde de jongeman, onwillekeurig glimlachend.

Hij scheen even naar zijn woorden te moeten zoeken en begon toen :

— U bent nu terug, oom en daar ben ik heel blij om. Ik kom u herinneren aan uw belofte, om mij de hand van Lucile te geven en ik wilde, als het kon, zo gauw mogelijk trouwen.

— Welnu, ik blijf mijn belofte gestand, wat mij betreft kunnen jullie over een paar maanden trouwen. Het gaat toch allemaal goed met het kind ?

— De zaak is, oom, ik heb in de laat-

ste tijd de indruk gekregen, dat Lucile zich nog echt niet vertrouwd heeft gemaakt met de gedachte, mijn vrouw te zullen worden.

— Dan wordt het toch hoog tijd ! riep professor Shabberwog uit. Je hebt toch gelegenheid genoeg gehad, om haar te zeggen, dat je van haar houdt.

— O, dat heb ik zelfs herhaaldelijk gedaan, oom, maar ik weet niet zeker of het erg veel indruk op haar heeft gemaakt. Ik ben overtuigd echter, dat zij

mij zal leren liefhebben, als wij maar eerst getrouwd zijn en daarom kom ik mijn aanzoek nu herhalen. Ik weet, dat Lucile zich niet tegen u zal verzetten en daarop is mijn hoop gevestigd.

Professor Shabberwog fronste de wenkbrauwen, want het idee dat men hem ongehoorzaam zou kunnen zijn, maakte hem boos en daarop zei hij kortaf :

— Over twee maanden trouwen jullie.

HOOFDSTUK III.

EEN LEZING MET EEN ONVERWACHT EINDE

Er waren ongeveer zes dagen verlopen sinds de terugkomst van professor Shabberwog.

Iedere dag, op een bepaald uur, werd Bibi getoond aan intieme vrienden en geleerden, die groot belang stelden in de aapmens en, zoals begrijpelijk is, had het geen dag geduurd, of er was een levendig dispuut ontstaan, over de vraag, of het inderdaad mogelijk zou zijn dit zonderlinge wezen, dat geen aap en toch evenmin een mens was, te leren praten.

Hierover echter was men het algemeen eens, dat het dier een buitengewone schranderheid aan de dag legde, die zelfs die van de aap overtrof.

Professor Shabberwog had hem verschillende huishoudelijke voorwerpen gegeven en het was merkwaardig te zien hoe snel Bibi de aard en het nut van die voorwerpen leerde begrijpen.

Hij dronk uit een tinnen beker, die hij zelf velschonk uit een fles, hij schuierde zijn vacht met een oude kleerschuier, nadat het hem maar een keer was voorgedaan, hij kamde zijn lange baardharen, hij kneep een spons vol water boven zijn kop uit en gilte van plezier, toen het koude water hem over het lichaam stroomde, maar de triomf bereikte het hoogtepunt, toen, op de vierde dag, de aapmens ten aanschouwe van enige geleerde vrienden van de ontdekkingsreiziger, met een potlood op een vel papier een voorwerp tekende, dat met enige goede wil voor een soortge-

noot kon doorgaan, een ding met vier uitsteeksels en een soort van kop.

Bibi leerde wonderlijk snel met bord, vork en lepel omgaan en hij kon zich urenlang vermaken met een blokken-doos, die Lucile hem cadeau had gedaan en die gevuld was met vierkante, houten blokken, waarvan de kanten met letters en cijfers beschilderd waren.

Dan bespiedde de professor zijn pupil wel eens ongemerkt door een raam van het tuinhuis, in de stille hoop, dat hij hem met behulp van die letterblokken een begrijpelijk woord zou zien vormen, maar hoe schrander Bibi ook mocht zijn, zóver bracht hij het toch nooit.

Intussen waren alle voorbereidingen getroffen voor de lezing in de grote zaal van het Aardrijkskundig Genootschap.

En zoals altijd was het weer Bunbury, die het leeuwenaandeel in het werk deed. Hij stuurde de uitnodigingen rond, hij rangschikte de kostbare collecties fossielen, hij maakte de dia's klaar, hij besprak met een transportmaatschappij de voorwaarden om Bibi met zijn kool naar de lezingzaal over te brengen, kortom, hij deed alles.

Het was in de ochtend van de dag, waarop 's avonds de lezing zou plaats vinden, toen Bunbury in de grote tuin kwam, om Bibi eten te gaan geven. Hij had het ontbijt van het dier bij zich, bestaande uit roggebrood, een grote tinnen kroes vol melk, een stuk rauwe biefstuk en een paar bananen.

Hij had dat allemaal op 'n groot blad gezet en liep voorzichtig langs het brede pad, dat naar het tuinhuis liep, om onderweg niets te verliezen of te morsen, toen hij plotseling stokstijf bleef staan.

Uit een zijpad, zonder hem nog te zien, kwam Lucile te voorschijn, het hoofdje gebogen, een zakdoek in de kleine hand geklemd, de ogen rood van het huilen.

Het volgende ogenblik zag zij Bunbury. Ook zij bleef staan en een ogenblik was het alsof zij wilde wegrennen. Een donkerrode gloed steeg in haar wangen op.

Beide jongelui waren heel verlegen en Bunbury wist niet wat hij met zijn presenteerblad moest uitvoeren.

Hij keek het meisje hulpeloos aan en stamelde toen :

— Neem mij niet kwalijk als ik u gestoord heb, Miss Lucile, ik moet Bibi zijn ontbijt gaan brengen, ik moest hier langs en ik wist niet dat u hier was. U hebt toch geen verdriet ?

Lucile antwoordde niet direkt en plotseling barstte zij opnieuw in tranen uit.

Het leek, alsof zij wilde vluchten, maar Bunbury was haar te vlug af. Hij zette het blad, dat hij droeg, eenvoudig aan de kant van het pad op het gras neer, greep de hand van het meisje en zei met bevende stem :

— Huil toch niet, Miss Lucile, huil toch alsjeblieft niet. Ik kan het niet aanzien, ik vind het zo vreselijk als u bedroefd bent. Kunt u mij niet zeggen wat er aan scheelt ?

— Ik kan het u wel zeggen, mijnheer Bunbury, over een paar maanden weet toch iedereen het, bracht het jonge meisje er snikkend uit. Vader wil hebben, dat ik trouw.

Bunbury liet plotseling haar hand los en werd doodsbleeke.

— Trouwen ? herhaalde hij op hese toon. Het is dus al zover ? Natuurlijk heb ik wel iets gehoord van de plannen van de professor, maar ik dacht...

— Wat dacht u dan, mijnheer Bunbury ? vroeg Lucile, de jongeman door haar tranen heen vol verwachting aan-

ziende.

— Ik dacht, dat u nooit zoudt toestemmen, barstte Bunbury uit. Het is toch niets voor u, om van zo iemand te houden. Hij is niet slecht, ik geloof zelfs dat hij een goede jongen is, maar hij past niet bij u. Hij is veel te lichtzinnig, hij weet niet wat werken is, hij smijt het geld met handenvol het raam uit en...

Hij begon te stotteren, werd vuurrood en maakte aanstalten het blad weer op te pakken, terwijl hij met moeite uitbracht :

— Het is gemeen van mij om dit alles te zeggen, het lijkt of ik aan het roddelen ben. Maar ik kan er niets aan doen ; ik ben al zo lang de assistent van uw vader, ik ken u al zo lang en ik kan het niet aanzien, dat u uw ongeluk tegemoet gaat. Houdt u van hem ?

— Ik houd nog meer van Bibi, snikte het jonge meisje en opnieuw dreigden de tranen te gaan stromen.

— En, is er dan behalve Bibi soms nog iemand, van wie u nog meer houdt ? vroeg Bunbury, die het blad weer had neergezet en nu met een bleek gezicht op het meisje was toegelopen, om opnieuw haar hand te grijpen.

Lucile boog verlegen het hoofd en antwoordde toen, nauwelijks hoorbaar :

— Ja, mijnheer Bunbury, ik houd van iemand anders, heel veel, zoveel, dat ik in geen geval met mijn neef wil trouwen.

Bunbury begon te beven als een espenblad en moest een paar keer slikken voor hij met moeite kon uitbrengen :

— Mag ik naar de naam van die gelukkige vragen ?

— U bent erg nieuwsgierig, mijnheer Bunbury, antwoordde Lucile ondeugend, maar met trillende lippen. Weet u werkelijk niet wie die man is ?

Bunbury keek haar aan, diep in de ogen en wat hij daar las, bracht hem buiten zich zelf. Hij uitte een kreet, die Bibi verschrikt in zijn hok deed rondvliegen en trok toen Lucile zo onstuimig tegen zich aan, dat hij bijna midden in het blad met het ontbijt van de aapmens getrapt had.

En wat er toen gebeurde, dat is hetzelfde van de oorsprong van onze aarde af, telkens wanneer twee jongelui elkaar hun liefde bekennen.

Het duurde ditmaal zelfs zó lang, dat Bibi ongeduldig begon te knorren en aan de tralies van zijn hok rukte, dat het daverde.

Lucile maakte zich uit de armen van Bunbury los, streek hem, met tranen van geluk in haar ogen, over het glanzende zwarte haar en zei toen glimlachend, maar met een benepen stemmetje :

— Je zult toch niet toestaan, dat ik met Edward Minto trouw, Joe ?

— Daar zal ik tot mijn laatste ademtocht tegen vechten, riep Bunbury manmoedig uit. Het is waar, ik ben niet rijk, ik ben je neef niet, ik heb je vader nog nooit een kostbaar skelet cadeau kunnen doen en toch geloof ik, dat ik hem van nut ben geweest en dat hij over mij tevreden kan zijn.

— Maar vergeet niet, Joe, dat papa mijn hand al aan Minto heeft beloofd. Nog geen half uur geleden sprak ik er met hem over. Daarom was ik zo wanhopig. Je kent papa nog niet goed ; het is voor hem een uitgemaakte zaak, dat ik met Minto trouw ; hij heeft dat nu eenmaal zo geregeld.

— Daar komt niets van, meisje, zolang ik nog een druppel bloed in mijn lichaam heb en een stem om je vader toe te schreeuwen, dat hij er verkeerd en slecht aan doet, zijn dochttertje tegen haar zin in het huwelijk te laten treden met een man, waar zij niet van houdt. Houdt je van me, Lucile ?

— O zo ontzettend veel, Joe.

— Houd je al lang van mij ?

— Ik geloof, van het eerste ogenblik af dat ik je zag.

— Wil je mijn vrouwtje worden ?

— Van jou en van niemand anders.

Weer volgden er enige kussen, waaraan Bibi een einde maakte, door zo kwaadaardig te brullen, dat Bunbury zich verschrikt losmaakte, het blad greep en snel naar het tuinhuis liep, waarvan de deur alleen overdag geopend

was, als de warme lentezon naar binnen kon schijnen. Bibi ontving Bunbury met een allesbehalve vriendelijk gezicht en met dreigend ontblote tanden, die een metaalachtig geluid maakten, wanneer hij zijn kaken op elkaar sloeg.

— Wees maar niet boos, Bibi, zei Bunbury lachend. Het zal met jou ook zo gaan, als je maar eens eerst verliefd wordt.

Hij maakte een klein luikje open, achter in het hok en schoof er het blad met de levensmiddelen door, waar Bibi dadelijk gretig op aanviel.

De biefstuk, het roggebrood, de melk, de bananen, alles verdween vliegensvlug in zijn keelgat, vermaald door zijn geweldige gebit.

Lucile en Bunbury bleven nog even toekijken en liepen toen langzaam weg, de armen om elkaar heen, om in een afgelegen hoekje van de grote tuin, hun verstoorde samenzijn voort te zetten.

Toegegeven moet wel worden, dat de jonge assistent van professor Shabberwog die dag met minder toewijding, of althans met minder aandacht zijn werk deed dan anders.

Hij bemoeide zich bijna niet met de aapmens, die zich boos toonde over deze veronachtzaming en zocht zoveel mogelijk de aanwezigheid op van Lucile, nu hij zeker was van haar gevoelens.

Trouwens, de professor had hem voortdurend nodig bij het bespreken van enkele onderdelen, in verband met de lezing, die hij 's avonds moest houden. Hij zelf zou de projector bedienen, terwijl de geleerde heer Shabberwog zijn lezing zou houden.

De zaal waar de voordracht gehouden zou worden, lag op de eerste verdieping en kon, zoals gezegd, bijna 4000 personen bevatten.

Het scherm was aan twee sterke korden opgehangen ongeveer in het midden van het grote podium en achter in de zaal zat Bunbury met zijn projector. Een blauw lampje, verbonden met een drukknop op de lessenaar, waarachter professor Shabberwog zou spreken, stond naast het apparaat. Dat was no-

dig, omdat de spreker door op een knop te drukken, het blauwe lampje kon laten aanflitsen om Bunbury een seintje te geven, dat het ene beeld door het andere moest worden vervangen.

Er bestond grote belangstelling voor de lezing en om half acht al begon de grote zaal vol te stromen met geleerden, beoefenaars van talrijke wetenschappen, journalisten en vrienden van de spreker.

Lucile, tante Sophie en Edward Minto kwamen tegelijkertijd met de professor en kregen een plaatsje op de eerste rij.

Om half acht was de kool met Bibi gebracht, maar het dier zou pas op het podium worden gebracht, wanneer daartoe het goede ogenblik was aangebroken, want men was bang, dat die grote, met mensen gevulde en zo schitterend verlichte zaal hem angstig en zenuwachtig zou maken.

Het podium had aan weerskanten een deur, die toegang gaf tot een brede gang, die er helemaal omheen liep en waaruit men langs twee trapjes en twee andere deuren de zaal kon bereiken.

Nu waren de donkere gordijnen voor de acht ramen neergelaten en alle lichten waren aan.

Om acht uur was de zaal stampvol.

Geen plaatsje was onbezet gebleven.

Bunbury had naast de lessenaar, op een brede, lange tafel al alle voorwerpen klaar gezet, die de spreker straks nodig zou hebben.

Daar lagen een paar schedels, dijbeenderen, sneeuwwit gebleekt door de zon, zeldzame wapens en sieraden, een paar grote flessen met preparaten en nog andere voorwerpen.

Ook had hij het manuscript opengeslagen op de lessenaar neergelegd en daarboven een lange, dunne stok, waarmee de professor straks op het projectiescherm bijzonderheden zou kunnen aanwijzen.

Precies om acht uur betrad professor Shabberwog het podium, door een van de zijdeuren, begroet door een minutenlang applaus.

Hij was gekleed in een tamelijk slecht zittende rok en dankte met een onbeholpen bulging voor het applaus.

Toen nam hij achter de lessenaar plaats, dronk een slok suikerwater, bladerde even in zijn manuscript en begon te spreken.

Ogenblikkelijk werd het doodstil in de grote zaal. De uitmuntende acoustiek had ten gevolge, dat de spreker tot in de verste hoeken kon worden verstaan.

Bunbury was achter de lange tafel gaan staan en telkens gaf hij de professor het voorwerp aan, dat deze in zijn lezing behandelde.

Nu en dan stoppend om een slokje te nemen, ging Shabberwog door en vertelde van zijn reis door Borneo, Celebes, een gedeelte van Sumatra en Java.

De potloden van de reporters vlogen nu en dan haastig over de bloc-notes en dat was het enige geluid, dat te horen was.

Het was rond negen uur, toen eindelijk de professor met enige plechtigheid aankondigde :

— En nu is het ogenblik aangebroken, dames en heren, waarop ik u de diamant wil laten zien, waar ik net over sprak.

Hij gaf Bunbury een wenk en deze nam uit de tas, die hij al die tijd niet uit zijn handen had gelegd, de reusachtige steen en gaf deze aan de professor.

Een kreet van bewondering ging onder het publiek op en niet het minst onder de dames, toen professor Shabberwog de diamant tussen duim en middelvinger omhoog stak.

De steen was ongeslepen, op een enkele facet na en zag er dus enigszins uit als een keisteen, of beter als een stuk ruwe aluin, maar die ene facet schitterde dan ook met buitengewone glans.

Nadat de professor nog enige tijd over de steen gesproken had, legde hij hem voor zich op de lessenaar en zei :

— Wij zullen straks nog op deze zeldzame diamant terugkomen, dames en heren. Nu heb ik het voorrecht, u een andere aanwinst te laten zien, die, wat

mij betreft en zeker in wetenschappelijk opzicht, van veel hoger waarde is dan deze vuistgrote diamant.

Weer gaf hij Bunbury een wenk, die snel door een van de zijdeuren verdween en een ogenblik later rolden drie mannen, terwijl Bunbury de weg wees, de kool met de aapmens het podium op, waarna zij weer verdwenen.

Verreweg de meeste aanwezigen hadden Bibi alleen nog maar op de foto gezien en er ging opnieuw een onderdrukke kreet van verbazing op bij het zien van het grote, harige monster.

Het was een ware duivel, zoals hij daar, met blikkerend gebit, de ogen onzichtbaar onder de zware wenkbrauwen in zijn kool neergehurkt zat, de krachtige klauwen om de tralies geklemd.

Professor Shabberwog bleef een ogenblik van zijn triomf genieten en ging toen verder met zijn lezing.

Hij had zijn aanwijsstok gegrepen en sprak, met een ijdel gebaar zijn baard strelend :

— Ziehier dan een specimen van de *Pithecanthropus Erectus*, welke soort men allang uitgestorven waande en waarvan het bestaan zelfs lange tijd ontkend is door geleerden van naam.

Hij wees met de stok op de kop van Bibi en ging verder :

— Zoals u allen kunt zien, is de geaatschoek van deze aap, zoals wij hem voorlopig willen noemen, merkwaardig stomp. Wanneer u deze kop vergelijkt met die van de mandril, om deze apensoort maar te noemen, dan moet u direct het grote verschil opvallen. Ik heb de hoek heel nauwkeurig gemeten ; hij is maar een paar graden stomper dan die van het gezicht van de neger.

Hij tikte even met zijn stok tegen de tralies, maar Bibi scheen uit zijn humeur te zijn en zat in elkaar gedoken in een hoek, nu en dan zijn muil met de vreselijke slag tanden openend, een bek, die wel heel weinig aan de mond van de mens herinnerde.

De professor kuchte eens, bevochtigde zijn keel met een slok water en ging

verder met de beide handen op de lesenaar steunend :

— Zoals waarschijnlijk bekend, dames en heren, werden voor het eerst in het jaar 1894 beenderen van de *pithecanthropus erectus* door de Nederlandse geleerde, professor Dubois gevonden op Java en wel in het Pliocen, de laatste formatie van het tertiaire tijdperk. Ook neem ik aan, dat bekend is, dat alle geleerden op het gebied van de Anthropologie het er over eens zijn, dat deze beenderen alleen hebben kunnen toebehoren aan de rechttopgaande aapmens, waarvan u hier een levend exemplaar voor u ziet. Wij hebben hier zonder enige twijfel te doen met een lid van de orde der *Simia Troglodytes* of Holbewonende apen, waaronder wij ook de chimpansée kunnen rangschikken. Als ik u nog zeg, dat hij behoort tot de soort der Smalneuzigen, dan hoef ik hier niet verder op door te gaan. Dit wezen, dat ik vond midden in een oerwoud op Java en wel op enkele mijlen afstand van Kaap Bantenan, was beslist niet bijzonder woest en liet zich aanraken, nadat het gevangen was. Ik kan u intussen verzekeren, dat de spierkracht van dit wezen buitengewoon groot is en minstens zo als van de gorilla. U hoeft daarvoor slechts te letten op de brede borstkas, de krachtig ontwikkelde schouders, de brede rug en de zware hals, langer dan die van de gewone apen. Enige inheemse mensen, vertelden mij, dat zij dergelijke aapmenssen maar hoogst zelden te zien kregen en dat zij deze vreesden wegens hun kracht en ook vooral om hun diefachtigheid. Want soms drongen deze wezens in de kampongs door en stalen daar alles wat er onder het bereik van hun hand kwam. Deze wezens leven hoofdzakelijk van plantaardig voedsel, ofschoon zij ook, zoals mij gebleken is, dierlijk voedsel ook niet versmaden, in rauwe zowel als in gekookte toestand. Zij zijn bijzonder gehecht aan hun woonplaats en meestal blijven zij hun hele leven op dezelfde boom doorbrengen, die zij dan helemaal voor zich zelf opeisen, terwijl zij alle

indringers onbarmhartig van de takken gooien. Over de intelligentie van deze wezens deden verbazingwekkende verhalen de ronde en ik voor mij twijfel er ook geen sekonde aan, of ik zal er in slagen, ook dit wezen binnen afzienbare tijd te leren praten. Met uw goedvinden zullen wij daarop nu eens de proef nemen.

De professor verliet de kleine verhoging, waarop de lessenaar stond, ging naast de kooi staan, klopte met zijn stokje tegen de tralies, boog zich iets voorover en vroeg op de vriendelijkste toon van de wereld :

— Valt je gevangenschap je zwaar, Bibi ?

Bibi kwam een stukje naar voren, opende de muil, zodat zijn tanden blikkerden in het licht en heel duidelijk kwam het antwoord :

— Helemaal niet, professor.

Dit onverwachte antwoord verwekte een onbeschrijfelijke opschudding. Maar het volgende ogenblik veranderde het toneel plotseling weer.

Bibi had de tralies aan de zijkant van de kooi gegrepen en de volgende sekonde duwde hij een soort deur los en stapte uit zijn kooi. Met de snelheid van de bliksem gooide hij de professor achteruit, sprong op de lessenaar toe, nam de reuzediamant weg, die daar nog steeds lag en was met een paar sprongen bij een van de ramen.

Er klonk een gerinkel als van brekend glas, het gordijn zwaaide heftig heen en weer en toen viel er een zonderlinge stilte...

Er was in de hele zaal maar een enkele persoon, die iets van het gebeurde begreep.

Dat was John Raffles.

HOOFDSTUK IV.

NA DE DIEFSTAL

Het was ongeveer tien uur in de ochtend van de volgende dag, toen Lord William Aberdeen de kleine eetzaal in zijn prachtige huis aan de Cromwell Street verliet en naar de bibliotheek liep, waarvoor hij een trap op moest.

Hij vond daar een jongeman met lachende blauwe ogen en een vrolijk, zacht blozend gezicht, die bij zijn binnenkomen opsprong en de krant neergooide, waarin hij had zitten lezen.

Het was Charles Brand, de sekretaris van Lord Aberdeen.

Hij drukte de jongeman de hand, liet zich in een stoel neervallen en zei :

— Begin nu maar eens, Charles, mij dat ding te laten zien ; ik heb nog geen tijd gevonden het op mijn gemak te bekijken en bovendien kan men bij daglicht beter over dergelijke dingen oordelen.

Charles Brand stond op en liep naar een van de reusachtige, eikenhouten boekenkasten toe, die de wanden van de bibliotheek bijna helemaal vulden. Hij nam van de onderste plank enige boeken af, gebonden in marokkijn leer. Hij tastte in de ontstane opening en drukte er-geens op. De achterwand zakte een stukje en er werd een opening zichtbaar, niet groter dan een sigarenkistje. Brand stak er de hand in en haalde er een kistje van ijzer uit, een waar juweeltje van Italiaanse smeedkunst uit het begin van de XVIe eeuw. Hij zette het kistje op een ronde, ebbenhouten tafel in het

midden van het vertrek.

Toen haalde hij een kleine, eigenaardig gevormde sleutel te voorschijn, opende daarmee het kistje en haalde er het voorwerp uit dat er in lag, op een kussentje van rood satijn. Het was een vuistgrote diamant, waaraan maar een enkele facet geslepen was.

Lord Aberdeen nam het juweel in zijn hand, liep er mee naar het raam, dat op de grote tuin uitkeek en bekeek de kostbare steen aandachtig door een loupe. Hij draaide de diamant om en om, keek toen Brand met schitterende ogen aan en zei :

— Een zeldzame steen, kerel, op zijn minst 300.000 pond waard, zelfs al zou hij in tien andere diamanten gespleten worden. Het is waar, dat de Beers Mijn bij Kaapstad wel eens stenen heeft opgeleverd, die wat witter, of als je wilt wat blauwer waren dan deze, maar tegenwoordig wordt juist deze gele kleur algemeen sterk gewaardeerd. Ik kan niet nalaten, Charles, je opnieuw mijn compliment te maken over de manier, waarop je deze zaak tot een goed einde hebt gebracht en de bedrieglijke manier, waarop je de rol van Bibi hebt vervuld.

— Hoe maakt onze gevangene het, Edward ?

— Onze kleine injectie heeft geen schadelijke invloed op het dier uitgeoefend, of op de man, als je wilt. Hij heeft goed gegeten en op het ogenblik slaapt hij. Maar jijzelf, hebt je geen

nadelige gevolgen ondervonden van die sprong door het raam van de eerste verdieping ?

— Helemaal niet, Edward, antwoordde Brand. Het zware vulsel, waarin ik het tussen haakjes warm genoeg heb gehad, de leren huid en de beharing vormden een beschutting, zo dik en stevig, dat de glasscherven mij hoegenaamd niets hebben gedaan.

— Ik zag je daar in een krant lezen, Charles, wat schrijven zij over de zaak ?

— Dat zal ik je direkt zeggen, Edward, antwoordde Brand lachend. Je kunt het geloven of niet, maar die brave professor Shabberwog is absoluut niet overtuigd, dat zijn pupil een mens was. Hij blijft er bij, dat de aapmens zijn vraag verstaan heeft en hij vindt het echt niet zo wonderlijk, dat hij in duidelijk Engels een antwoord kreeg.

— Lees mij eens voor, Charles.

Brand nam het nummer van de « Daily Telegraph », waarin hij net had zitten lezen en las :

Een opzienbarende diefstal

De Aapmens als dief

Ongelooflijk voorval tijdens een lezing.

Hierop volgde in grote lijnen het gebeurde, terwijl er nog werd aan toegevoegd :

« De politie is er vast van overtuigd dat de diefstal niet door een aap, maar wel degelijk door een mens moet zijn gepleegd.

» Daarbij voert zij natuurlijk op de eerste plaats het in duidelijk Engels gegeven antwoord aan. Vervolgens wijst zij er op, dat zelfs de intelligentste aap niet dadelijk naar een raam zou hollen in een zaal, die hij nooit van te voren heeft gezien en ook waarschijnlijk de grote waarde niet zou kennen van een steen, die er uitzag als een kei.

» Voor Scotland Yard ligt het voornaamste bewijs van de juistheid van bovengenoemde zienswijze hierin, dat de aapmens heeft kunnen ontsnappen.

» Een nauwkeurig onderzoek van de

kooi heeft namelijk aan het licht gebracht, dat vijf van de tralies, zo dik als een gaspijp en aan de onder- en de bovenzijde onderling verbonden door een ijzeren staaf, draaibaar waren gemaakt op een even eenvoudige als vernuftige manier.

» Tussen de vijfde en de zesde tralie namelijk waren de boven- zowel als de benedenstang met een hele fijne en dunne metaalzaag doorgezaagd.

» Hetzelfde was gedaan met alle vijf de tralies, daar, waar zij aan het ijzeren raamwerk waren vastgeklonken, dat de hele voorkant van de kooi omgaf.

» De vijf tralies zouden op deze manier dadelijk uit de kooi zijn gevallen, wanneer zij niet op vernuftige manier tot op het allerlaatste ogenblik op hun plaats waren gehouden, door stukjes dun ijzerdraad, die door een sterke man echter gemakkelijk vernield konden worden, of anders eenvoudig door de zogenaamde Bibi konden worden losgewikkeld.

» Op deze manier was het voor het wezen in de kooi, wat het dan ook geweest is, een kleinigheid, op het gunstige ogenblik de zo gevormde deur te openen en naar buiten te springen en dat men bij kunstlicht de bewerking, die de tralies hadden ondergaan, niet ontdekt heeft, is echt niet zo verwonderlijk : de zaagsneden waren namelijk met zwart gemaakte stopverf behoorlijk dichtgesmeerd.

» Professor Shabberwog blijft bij zijn mening, dat Bibi en niemand anders uit het hok is gebroken en de steen heeft gestolen.

» Scotland Yard, vertegenwoordigd door de persoon van zijn beste detektive, James Sullivan, heeft de zaak in handen genomen en is onmiddellijk met een onderzoek begonnen.

» Hoe dan ook, de politie staat op nieuw voor een zeer moeilijke taak.

» En men hoort opnieuw die gevreesde naam mompelen : John Raffles ! »

HOOFDSTUK V.

GELD EN LIEFDE

Raffles had, nu en dan een trekje aan zijn sigaret halend, toegeluisterd en zei nu glimlachend :

— « Men » zit ditmaal eens niet ver naast de waarheid. Het is maar jammer van die goede Sullivan, dat hij ook deze keer niet veel heeft aan het vermoeden, dat John Raffles de hand in het spel heeft gehad. Wij hebben onze vriend Bibi op tijd een kleine injectie gegeven. Wij zijn toen teruggekomen, wij hebben de tralies doorgezaagd, wij hebben de bewusteloze sinjeur naar buiten gesleept en verborgen in een donker hoekje van het tuinhuis en tenslotte ben jij in de apenhuid gekropen, en was het alleen maar een huid geweest, arme kerel. Maar het was een complete vulling, die je het warm genoeg zal hebben gemaakt.

— Het ging nogal en toch zou ik het liever niet voor een tweede keer willen doen, zei Brand met een pijnlijk glimlachje. De kop vooral, al was hij dan van papier maché, begon op het laatste als lood te wegen en in de vrachtauto heb ik het ding in mijn wanhoop afgezet. Het was niet meer uit te houden.

— Onze vriend Henderson, heeft je op de afgesproken plek ook bijtijds opgevangen om te ontsnappen. Maar het antwoord op de vraag van Shabberwog was eigenlijk geen onderdeel van onze kleine comédie, beste kerel, ging Raffles verder. Hoe kwam je er toe, dit te antwoorden ?

— Daar kon ik niets aan doen, het was sterker dan ik, riep Brand uit. De verleiding was te groot en alles welbeschouwd had een pientere politiemann toch direkt de toedracht van de zaak doorzien, ook al had ik gezwegen als een vis. En vertel me nu eens, Edward, wat je van plan bent met onze vriend Bibi te doen, die nu in de kelder van je huis in de Victoria Street zit ?

— Ik denk, dat ik op de een of andere manier Bibi eenvoudig aan zijn eigenaar zal teruggeven, want zulke monsters als huisdieren te houden is wel een beetje lastig en riskant op de duur.

— En... wat gebeurt er met de diamant, die wij op zo 'n vreemde manier in handen hebben weten te krijgen ?

— Wel, ik denk hem zelf eerst te kloven, in drieën of in vieren, daarna de stukken van de diamant afzonderlijk iets bij te slijpen en ze dan te verkopen, ergens in India of anders in Amerika, zodra de lucht weer is opgeklaard. Je weet, dat ik de tijd heb en desnoods jaren kan wachten. In ieder geval zal die steen in mijn handen meer nut hebben, dan wanneer hij als curiositeit in het Museum van professor Shabberwog had gelegen, in een vitrine en op een kus-sentje van donkerblauw fluweel.

Raffles was opgesprongen, gooide zijn sigaret in de koperen asbak, die op de ebbenhouten tafel stond, rekte zich eens flink uit en zei toen :

— Deze zaak is dus alweer zo goed als

afgelopen, Charles en ik moet je nogmaals voor je goede hulp danken. Zonder jouw werkelijke aapachtige vlugheid, zouden dergelijke zaken eenvoudig onuitvoerbaar zijn. Ik heb bepaald van je genoten, toen ik, op de vierde rij van het toneel, toekeek.

— Ik was bang, dat mijn blauwe ogen mij ieder ogenblik konden verraden.

— Dat zouden zij gedaan hebben, als ze niet zo goed verborgen waren geweest onder het sterk vooruitspringende voorhoofdsbeen en de borstelige wenkbrauwen, antwoordde Raffles. En berg nu de steen voorlopig maar weer in zijn schuilplaats op en kom mee naar de Windsor Club, waar ik, als ik mij niet vergis, een afspraak heb.

— Ja, je vergist je niet. Om half twaalf met Sir Francis Boreham, om te praten over de aankoop van zijn dubbel span hackneys voor je mailcoach.

— Hoeveel vraagt hij ook weer voor de vier paarden ?

— Zevenhonderdvijftig pond, antwoordde Brand.

— Nu, het is niet te veel voor zo 'n span, antwoordde Raffles hoofdschuddend.

De beide vrienden verlieten de bibliotheek, nadat Brand de kostbare diamant zorgvuldig weer in het ijzeren kistje had weggeborgen en dit had weggeschoven in de geheime bergplaats.

Zij gingen de trap af, lieten zich in de hall hun overjassen geven door de grijze kamerbediende van Lord Aberdeen, de oude Gaston en verlieten daarna het huis.

Het was een buitengewoon prachtige dag in het begin van de lente en zij besloten dus te wandelen.

Zij liepen de Cromwell Street en vervolgens de Regent Street helemaal uit, tot zij de Oxford Street bereikten, een van de drukste verkeerswegen van Londen en sloegen toen rechts af.

Honderd meter verder stonden zij stil voor een groot gebouw van grijze steen met een hoge koetspoort, waar op de eerste en tweede verdieping de loka-

len lagen van de Windsor Club, waarvan Lord William Aberdeen de Vice-Voorzitter was.

In de hall schoot onmiddellijk een li-vreibediende op hen toe, die hun overjassen en wandelstok afnam, waarna zij de brede trap opliepen.

Op het portaal aangekomen, informeerde Raffles bij de portier van de Club, of Sir Francis Boreham al gekomen was.

— Nog niet, mylord, antwoordde de man.

Raffles en Brand stapten binnen en bevonden zich nu in de bijzondere ruime conversatiezaal, weelderig maar toch met ouderwetse deftigheid gemeubileerd, overal zware gemakkelijke leunstoelen, een ontzaglijke open haard, waarin nog altijd een vuurtje brandde, ten gerieve van de jichtige, oude heertjes, fluwelen portières voor de deuren en een plafond van eikenhouten balken.

Bij het raam stonden een paar heren zacht met elkaar te praten en wierpen nu en dan een heimelijke blik op een jongeman, die al enigszins kaal begon te worden en die juist met gebogen hoofd en een bijzonder ontevreden uitdrukking op zijn gezicht, de biljartkamer binnenging, waar op dat tijdstip maar een enkel biljart bespeeld werd.

Daar gekomen bleef hij, met de handen in de zakken, naar het spel van twee heren kijken, die er niet al te veel van terecht brachten.

Van tijd tot tijd maakte hij dan ook een spottende opmerking, die de spelers nogal scheen te irriteren.

Ook Brand had de jongeman zien weggaan en zei zacht tegen Raffles :

— Dat was Edward Minto, ons nieuwe lid. Hij schijnt niet erg in zijn humeur te zijn. En die jongelui daar aan het raam schijnen hem een beetje in de maling genomen te hebben.

De twee mannen waren het groepje al genaderd en hoorden nu, hoe een van de heren zei :

— Minto zal zijn plezier nog wel opkunnen. Stel je voor, het is toch een krankzinnige voorwaarde, die de oude

Shabberwog hem heeft gesteld.

— Zou ik mogen weten, heren, van welke voorwaarde hier sprake is ? vroeg Raffles glimlachend aan de spreker.

Deze had zich haastig omgekeerd, bij het horen van de stem van de vice-president en antwoordde toen op zachte toon, ofschoon er geen risico bestond, dat Minto hem op die afstand zou kunnen horen :

— Minto is verbazend slecht gehuurd, mylord, zijn oom heeft hem een bijzonder moeilijke taak op de schouders gelegd, een taak, die zo goed als onuitvoerbaar is.

— Wat is het dan ? vroeg Raffles. Stuurt zijn oom hem naar de Noordpool, of op het spoor van de dief, die de familiejuwelen der Hohenzollerns heeft gestolen ? Moet hij naar Centraal-Afrika gaan om zijn oom de schedel van een bosneger te verschaffen ? Wil professor Shabberwog, dat zijn neef hem de baard van de profeet bezorgt ?

— Was het dat maar, mylord, antwoordde de ander lachend. Het is veel moeilijker, zeg ik u. Professor Shabberwog heeft Minto als eis gesteld, dat hij hem zijn diamant en Bibi terug brengt.

— Dat is zeker wel wat erg veel gevraagd, zei Raffles met een fijn glimlachje.

— Veel gevraagd, mylord ? Wel, het is volkomen onmogelijk. Hij had hem evengoed kunnen vragen, de maan van de hemel te plukken. Stel u voor, dat die goede sukkel van een Minto zou slaan, waar de officiële politie nu al met de handen in het haar zit.

— Wel, als dat het geval is, dan hoeft Minto alleen toch te zeggen, dat hij geen kans ziet, om aan de wens van zijn oom te voldoen, liet nu Brand zich horen.

— Alles goed en wel, mijnheer Brand, maar ik ben nog niet uitgepraat, riep de jongeman uit. Ik sprak van een voorwaarde.

— Wat is dan die voorwaarde ?

— Als hij de diamant en de aapmens niet terug bezorgt aan zijn oom, dan krijgt hij de hand van diens dochter niet.

— Dan zal het voor alle partijen waarschijnlijk het beste zijn, als het Minto niet lukt, zei Raffles kalm. Er doen namelijk geruchten de ronde, dat de knappe dochter van de professor belist niet op Minto gesteld is. Er schijnt een ander te zijn, die haar hart gestolen heeft ; ik weet echter niet wie de gelukkige is. In ieder geval hoop ik voor haar, dat het Minto niet lukt ; voor zover ik verstand heb van vrouwen, geloof ik wel te mogen zeggen, dat Minto absoluut geen partij voor haar is. Hij is misschien een heel goede jongen, maar hij past nu eenmaal niet bij haar.

— Dat is juist, mylord, zei een van de andere heren. Ik geloof wel, dat Minto verliefd is op het meisje, maar haar rijkdom legt ook niet weinig gewicht in de schaal. Ik heb mij laten vertellen, dat haar vader haar op zijn minst 300.000 pond meegeeft. En dat is zelfs tegenwoordig een heel aardig bedrag.

— Voor Minto veel te weinig, als hij op deze manier blijft doorgaan, antwoordde Raffles schouderophalend. Aan die 300.000 pond zou hij gauw een eind hebben gemaakt. Hij wedt als een dolle, hij speelt hoog, hij heeft kostbare liefhebberijen, die hij wel niet zal willen prijsgeven, nee, vóór alle dingen geloof ik, dat het veel beter zal zijn, als de jongeman het gestolene maar niet ontdekt.

Hij deed een trekje aan zijn sigaret, volgde het rookwolkje met de blik en ging toen verder :

— In welke bewoordingen heeft, voor zover u weet, professor Shabberwog zijn voorwaarde ingekleed ?

— O, heel eenvoudig, antwoordde de eerste spreker. Hij heeft verklaard, dat hij zijn dochter ten huwelijk zou geven aan de man, die hem zijn kostbare aap, of wat het anders mag zijn en zijn reuzediamant terugbrengt.

— Dat klinkt heel romantisch, een beetje ouderwets en het is gevaarlijk bovendien, zei Raffles langzaam. Stel u voor, dat dit algemeen bekend wordt en dat op een goede dag de dief te voorschijn komt en de aap terugbrengt,

waar hij overigens toch niets aan heeft, met de diamant en de professor verzoekt zijn belofte na te komen. Wie garandeert de oude heer dan, dat die dief geen doortrapte schurk, geen slecht mens is? En toch zou hij dan gebonden zijn door zijn woord.

— O, dan zou zijn dochter nog altijd kunnen weigeren. Daartoe acht ik haar wel in staat.

— Ik niet. Want als zij sterk genoeg was om te weigeren, dan zou zij ook wel standvastig zijn blijven weigeren, mijnheer Minto als man te nemen.

En met deze woorden liep Raffles weer verder, met Charles Brand naast zich.

Zij gingen aan de leestafel zitten en wachtten nog een half uur, maar Sir Francis liet zich niet zien. Tegen half één belde hij op, dat hij tot zijn spijt verhinderd was.

Raffles maakte 'n ongeduldig gebaar, toen Brand, die de telefoon had aangenomen, hem deze boodschap overbracht en zei:

— Geloofst Sir Francis, dat ik constant tot zijn beschikking ben? Men kan wel zien, dat hij zelf niet veel om handen heeft. Het is al vrij laat, wij zullen hier maar blijven lunchen.

Enige ogenblikken later zaten de twee vrienden tegenover elkaar aan een voor twee personen gedekt tafeltje in de vrij slecht bezette eetzaal van de Club.

Toen de kelner de bestelling had gebracht, begon Brand op zachte toon:

— Wat denk je van die voorwaarde van professor Shabberwog?

— Ik kan er niets aan doen, beste kerel, maar ik vind haar hoogst immoreel. Welke vader verkwanselt nu op een dergelijke manier zijn dochter aan de eerste de beste, die hem een aap en een stuk glimmend glas terugbrengt?

— Wacht eens even, Edward, dat glimmend stuk glas is dan toch een paar duizend pond sterling waard.

— Al zou het miljoenen ponden waard zijn, ging Raffles verder. Het hart van een jong meisje, zo heb ik altijd gedacht, moet vrijuit kunnen spreken. En

het ergste is, dat die professor Shabberwog zo koppig is als een muilezel. De man is natuurlijk radeloos over zijn verlies en hij voelt het wetenschappelijk verlies waarschijnlijk nog veel erger dan het geldelijke, al is hij dan ook gierig.

— Maar Edward, riep Brand verschrikt uit, als Shabberwog werkelijk op zijn stuk blijft staan, dan zal zijn dochter ten eeuwige dage ongetrouwd blijven.

— Misschien, zei Raffles kalm.

— Misschien. Je wilt toch, hoop ik, niet in ernst beweren, dat je in staat zou zijn, alleen ter wille van de harte-wens van een jong meisje, dat je volkomen onbekend is, een diamant van zo 'n verbazend grote waarde terug te geven?

— Ware liefde weegt op tegen alle diamanten ter wereld, antwoordde Raffles rustig.

— Je weet heel precies hoe ik denk over de manier die je toepast om je geld te verschaffen voor al het goede werk wat je doet. Ik keur die manier af en dat zal ik waarschijnlijk mijn hele leven blijven doen. Maar dat kan mij toch niet beletten, om het pure krankzinnigheid te noemen, wanneer je een diamant weer uit handen geeft, die voor die ezel van een Shabberwog niet meer waarde schijnt te hebben dan een keisteen, terwijl jij er honderden gezinnen, die in de ellende zitten, mee zou kunnen helpen.

— Je meent geen woord van wat je daar zegt, daar ben ik van overtuigd. Je gemoed is heel wat zachter dan het mijne en je bent, zonder het misschien zelf te weten, letterlijk verslaafd aan romantiek. Jij zelf zou waarschijnlijk geen ogenblik aarzelen, die diamant weg te geven, als je er, laten wij zeggen, een menschenleven mee zou kunnen redden.

— Laten wij er maar niet verder over praten. Wanneer wil je dat ik de diamant ga terugbrengen?

— Hoho! zo ver zijn we nog niet, reageerde Raffles glimlachend. Vergeet

niet, dat ik de zaak alleen teoretisch behandeld heb. De praktijk kon natuurlijk wel eens anders uitlopen. Om te beginnen weten wij niet eens of de kleine Lucile haar keus al elders gedaan heeft en wie dan de gelukkige is.

— Waarom zeg je « de gelukkige » ?

— Omdat ik het meisje tamelijk goed

ken en haar van dichtbij heb kunnen gadeslaan. Het is een fris, ongekunsteld jong ding, met een hart van goud. Ik ben haar een paar keer tegen gekomen op mijn zwerftochten door de arme wijken van Londen en zij deed daar hetzelfde werk als ik.

HOOFDSTUK VI.

ONVERWACHTTE VERWIKKELINGEN

Er waren een paar dagen verlopen na de brutale roof van de diamant en nog altijd was er geen spoor van de daders gevonden.

Scotland Yard was ijverig in de weer, maar zelfs de knapste detektives zagen schijnbaar echt geen kans, enig licht in de zaak te brengen.

Edward Minto had zelf ook een advertentie geplaatst, die hem heel wat gekost had en waarin hij 500 pond uitloofde aan iedereen, die hem enige inlichtingen kon verschaffen betreffende de diefstal.

En op de avond van de vierde dag, had hij met die advertentie een succes, dat zeker wel niemand zou hebben verwacht...

Het was ongeveer acht uur in de avond, toen hij, een beetje bleek, aanbelde aan de deur van het huis van professor Shabberwog.

Het was Joseph Bunbury, die toevallig dicht bij de deur stond en net zijn hoed had opgehangen, die de deur voor hem opendeed.

De beide jongelui keken elkaar een ogenblik zwijgend en allesbehalve vriendelijk aan en toen vroeg de bezoeker :

— Is oom Edmund thuis, Bunbury ?

— Ja, hij is in zijn studeerkamer. Wou je hem spreken ?

— Direkt. Ik geloof, dat ik hem een prettige mededeling kan doen.

Er ging een schok door Bunbury, toen hij de triomfantelijke uitdrukking op

het gezicht van Minto zag en zijn ogen dwaalden onwillekeurig naar de tas, die Minto stevig in de hand hield, alsof hij bang was, dat die hem zou worden afgepakt.

— Des te beter, zei hij.

Hij probeerde het opgewekt te zeggen, maar zijn stem klonk hees.

Hij liep naar zijn eigen kamer, die gelijkvloers lag en Minto ging de trap op. Halverwege kwam deze Lucile tegen. Het meisje zag er neerslachtig uit en zij scheen nauwelijks notitie te nemen van de bezoeker en toch kon zij er wel zowat zeker van zijn, dat hij er nooit in zou slagen, de diamant en de aapmens terug te vinden.

Maar wat gaf dat, als de man van haar keuze er evenmin kans toe zag ?

Zij knikte hem alleen even toe en ging de trap verder af, terwijl hij naar boven ging.

Er lag een gloed van felle hartstocht in de meestal zo fletse ogen van Minto, toen hij haar even nakeek en toen bromde hij tussen de tanden :

— Ik moet en ik zal je hebben, trots kreng.

Hij ging verder en klopte aan op de deur van de werkkamer van zijn oom. Hij kreeg geen antwoord en ging dus ongevraagd naar binnen. Shabberwog zat voor zijn grote bureau, de beide pezigende handen tot vuisten gebald rustend op het blad van dit meubelstuk, het hoofd iets op de borst gebogen en

schijnbaar in slaap of in gedachten verdiept.

Maar hoe sterk was die geleerde heer in die paar dagen veranderd.

De teleurstelling en de woede hadden zijn gezicht doen vermageren en het was alsof zijn gestalte nog meer gebogen was. Hij keek nauwelijks op, toen hij de binnenkomende voetstappen hoorde en wees met een onverschillig gebaar naar een stoel, toen hij zijn neef herkende.

Minto had zijn hoed op een stoel geworpen en zat nu dicht bij het schrijfbureau, met de kleine tas op zijn knieën, terwijl hij zijn oom aandachtig aankeek.

Het gezicht van de jongeman was even bleek als dat van de professor en hij scheen buitengewoon zenuwachtig te zijn.

Toen Shabberwog bleef zwijgen, begon Minto na een paar keer te hebben gekucht :

— Ik ben hier gekomen, oom, voor de bekende kwestie. Ik geloof, nee, ik weet zeker, dat ik u belangrijke mededelingen kan doen, die licht in de zaak brengen.

Professor Shabberwog had met een ruk zijn hoofd naar zijn neef toegewend en er kwam meer leven in zijn doffe ogen. Zijn neusvleugels begonnen te trillen, hij kwam half in zijn stoel overeind en toen kwam het haperend over zijn lippen :

— Wat... wat wil je zeggen ? Wat bedoel je ? Weet je iets van Bibi, van de diamant ?

In plaats van te antwoorden opende Minto zijn tas, nam er een in vloeipapier gewikkeld voorwerp uit, zo groot als een kindervuist en legde dat voor Shabberwog op het bureau neer.

Shabberwog greep er met koortsachtig trillende handen naar, deed het vloeipapier van het voorwerp af en slaakte een doffe kreet : vóór hem lag de reuzediamant.

Maar ogenblikkelijk klonk de stem van Minto, die op treurige toon zei :

— Wees niet te vroeg, oom, deze steen is vals.

De professor slaakte een kreunende zucht, staarde zijn neef met een verdwaasde blik aan en begon toen met koortsachtige haast naar zijn loupe te zoeken.

Hij vond het ding in een la van zijn schrijfbureau en begon de reuzediamant, waaraan maar een enkele facet geslepen was, met grote aandacht te onderzoeken.

Na enige ogenblikken liet hij vergrootglas en diamant uit zijn handen op het blad van het schrijfbureau glijden, slaakte een diepe zucht en zei schor :

— Je hebt gelijk, dat ding is nageemaakt. Hoe kom je er aan ? Vertel. Maar zeg mij eerst wat er met Bibi gebeurd is, tenminste als je iets weet.

— Ik hoop, dat u sterk genoeg zult zijn, oom en het noodlottige bericht als een man zult weten te dragen ; Bibi is naar de eeuwige jachtvelden. De dief heeft hem direkt gedood, zodra hij hem niet meer nodig had. Hij wist niet, wat hij met het dier moest uitvoeren.

Professor Shabberwog was van zijn stoel opgesprongen en liep handenwringend heen en weer, terwijl hij jammerend uitriep :

— Bibi dood. Mijn arme, lieve Bibi. Een aapmens uit duizenden. Ik overleef het niet ; die slag is te zwaar.

— Wees een man, oom, antwoordde Minto, terwijl hij de profesor bemoedigend op de schouder klopte. U kunt toch nog wel eens naar Java gaan en een tweede bosmens zoeken.

— Je praat als een idioot, Edward, riep de professor razend uit. Denk je soms dat de aapmens daar even talrijk zijn als de bobbies in Londen ? Denk je dat je er op iedere straathoek een tegenkomt ? En zeg mij nu eerst eens hoe je aan deze berichten komt.

— Zult u uw belofte gestand doen, oom ?

— Ik heb maar één woord, antwoordde de professor kortaf.

— Daar twijfel ik niet aan. Maar... Bibi is dood en de diamant is vals. U weet wel, oom, dat ook ik een adverten-

tie in vele bladen heb gezet, waarin ik informaties over de zaak vroeg. Welnu, het is nauwelijks twee uur geleden, dat er een bezoeker bij mij kwam. Toevallig at ik thuis en de butler vroeg mij of ik iemand kon ontvangen, die er uitzag als een werkmán, of eigenlijk als een zwerver en die dringend verzocht mij een ogenblik te mogen spreken, in verband met de advertentie, zoals hij zei. Ik aarzelde natuurlijk geen ogenblik, maar zei de butler, de bezoeker bij mij te laten.

Minto wachtte een ogenblik, keek zijn oom van opzij aan, die recht voor zich uitstaarde en ging toen verder :

— Het was een breedgeschouderde, ruwe kerel, die mijn kamer binnenkwam, een jaar of veertig en blijkbaar zo sterk als een stier. Hij had een pakje in de hand, dat hij met een verachtelijk gebaar voor mij op de tafel neerlegde en terwijl ik hem nieuwsgierig aankeek, liet hij zich ongevraagd op een stoel neervallen en begon te spreken. Hij verklaarde mij ronduit, dat hij de diefstal had gepleegd, daarbij geholpen door een medeplichtige, wiens taak echter van ondergeschikt belang was geweest : hij had de apenhuid gemaakt en geholpen om de aapmens te bedwelmen en uit het hok te halen. De diefstal was uitstekend gelukt, maar een paar dagen geleden was de dader tot de verrassende ontdekking gekomen dat de diamant vals was.

— Dat is onzin ! De steen was zo echt als het maar kon. Nog de dag tevoren, wat zeg ik, op dezelfde dag van mijn lezing hebben wel acht of tien juweliers de steen, waar ik bij was, bekeken.

— Het spijt mij, oom en ik ben overtuigd, dat de beoordeling van de juweliers goed was maar dan moet de steen daarna verruild zijn tegen een imitatie.

— Als dat zo was, Edward... dan...

De professor voltooide de zin niet maar keek zijn neef zwijgend en door-dringend aan, alsof hij op zijn gezicht wilde lezen, wat er in hem omging. Toen barstte Shabberwog uit :

— Nee, dat kan ik toch niet van hem geloven. Daar acht ik hem niet toe in staat. Hij heeft mij jarenlang trouw gediend, hij heeft de grootste gevaren met mij gedeeld en hij zou...

— Ik wil er u opmerkzaam op maken, oom, dat ik absoluut geen naam genoemd heb, viel Minto hem haastig in de rede.

— Breng mij die man hier. Ik wil met hem spreken.

— De man waagt zich liever niet in het hol van de leeuw, oom. Hij is haastig vertrokken zodra ik hem mijn 500 pond betaald had. Hij is natuurlijk bang voor straf en zal zich wel niet meer vertonen.

— Ik garandeer, dat die kerel geen straf krijgt. Je zult je toch zijn adres wel hebben laten geven ?

— Dat heb ik en ik hoop dat het klopt.

— Dan ga ik naar die kerel zoeken.

— Waarom eigenlijk oom, u gelooft me toch zeker wel ?

— Als dat andere waar is, dan geloof ik niemand meer op de wereld, mijzelf niet eens, riep professor Shabberwog bitter.

— Nu, dan hoop ik van harte, dat wij er in slagen, de man terug te vinden, want ik wil niet dat u zult denken, dat er hier bedrog in het spel is.

— Waarom heeft die ellendeling Bibi gedood ? Het was toch voldoende geweest, als hij het arme schepsel gedurende enige uren had opgesloten ?

— Hij verklaarde, dat de aapmens razend was geworden en hem had aangevallen, zodat hij wel genoodzaakt was zich te verdedigen. Hij liet mij zelfs een diepe wond zien, die het dier hem met zijn tanden had toegebracht.

— Waar heeft hij Bibi gelaten ? Ik wil in ieder geval het lijk terug hebben, riep professor Shabberwog woest.

— Ook dat zal wel onmogelijk zijn, oom. De kerel verzekerde mij, dat hij laat in de nacht het lijk van de aap in zijn eigen auto, hij is eigen taxi ondernemer, heeft gestopt en er mee naar de Theems is gereden, buiten Londen, waar

hij de aap een zware steen om de nek heeft gebonden en hem daarna in het water heeft geworpen.

— Dan moet hij mij de plek aanwijzen, ik zal laten dreggen, ik moet het geraamte hebben en ik wil Bibi laten opzetten.

— U kunt doen wat u wilt, oom. Ik zou echter niet al te veel ruchtbaarheid aan de zaak geven; onze naam is al genoeg in opspraak gebracht.

— Ik zou niet weten waardoor. Men heeft mij bestolen en je kent mij niet, als je denkt, dat ik het er bij laat.

— Ook ten koste van een schandaal?

— Ten koste van alles. Als mijn vermoeden bewaarheid mocht worden, dan zal ik met alle gestrengheid optreden, ook al zou het mij nog zoveel kosten.

— Het zal niet te bewijzen zijn, oom.

— Dat kunnen wij afwachten.

— U wilt dus Scotland Yard er inmengen?

— Uiteraard.

— En gelooft u, dat men er daar in zal slagen, de waarheid omtrent de steen aan het licht te brengen?

— Je hebt niet met een idioot te doen, antwoordde de professor korzellig. Ik ben een geleerde, maar ik ben nog niet seniel. Je kunt het gerust aan mij overlaten.

Op dat ogenblik ging de deur open en Bunbury kwam binnen. Hij was buitengewoon bleek, maar schijnbaar volkomen kalm en zei:

— Excuseer mij, professor, als ik ongevraagd binnentreed, maar ik heb toevallig een gedeelte van het gesprek gehoord. Laten wij dus liever maar direkt tot een verklaring komen.

HOOFDSTUK VII.

WAARIN DE DEUGD BELOOND WORDT I

De beide mannen in het vertrek bleven Bunbury, die zo juist was binnengetreden, een ogenblik zwijgend aanstaren en toen begon professor Shabberwog :

— Je weet dus waar het om gaat, Bunbury, wij hoeven er niet veel woorden meer aan vuil te maken. De steen, die je hier op tafel ziet liggen is vals, daar is geen twijfel aan mogelijk.

Bunbury nam het voorwerp in zijn handen, bekeek het enige tijd aandachtig en legde het toen weer neer met de woorden :

— De steen is inderdaad vals, professor.

— Was hij echt, Bunbury, op de ochtend van de dag, waarop ik mijn lezing hield ?

— Om twee uur in de namiddag waren er nog juweliers om de steen in mijn bijzijn te bezichtigen en toen was hij echt, dat zweer ik.

— Welnu, Bunbury, verklaar het mij dan hoe het mogelijk is, dat een diamant, die om twee uur echt was, om acht uur en zelfs vroeger plotseling vals zou zijn geworden.

— Ik heb er geen flauwe notie van, professor, antwoordde de jongeman dof. Ik heb, zodra de juweliers vertrokken waren, de diamant rechtstreeks naar ditzelfde vertrek gebracht, waar uw brandkast staat. U hebt trouwens zelf gezien, dat ik er mee binnenkwam en eigenhandig de steen in uw brandkast

wegsloot, waarna ik u de sleutel weer teruggaf. Toen ik om half zeven u weer om de sleutel kwam vragen, lag de steen nog op dezelfde plaats en van dat ogenblik af heb ik hem bij mij gehad.

— Het is dus een uitgemaakte zaak, Bunbury, dat niemand dan wij beiden iets met de diamant uitstaande hebben gehad, tussen twee en acht uur.

— Ik begrijp het, professor, antwoordde de sekretaris hees. U zegt het nog niet ronduit, maar u beschuldigt er mij van een imitatie van de kostbare diamant te hebben gemaakt, in de stellige overtuiging, dat u daar niets van zou merken. En u wilt zeggen, dat er misschien niets van aan het licht zou zijn gekomen, wanneer niet toevallig een schurk dezelfde avond zich listig van de diamant had meester gemaakt. Nietwaar, dat wilde u toch zeggen ?

Shabberwog zweeg en boog het hoofd.

Wat Minto betreft, deze had zich afgewend en bekeek schijnbaar met aandacht de titels van de wetenschappelijke werken in een van de reusachtige boekenkasten, die langs de wand stonden.

Gedurende enige sekonden bleef het doodstil in het vertrek. En in die stilte vielen de woorden van professor Shabberwog :

— Je zult wel begrijpen wat mij te doen staat, Bunbury ?

— Ik begrijp het volkomen, profes-

sor, antwoordde de jongeman op snijdende toon. U verdenkt mij, u cijfert een zestal jaren van onverflauwde ijver in uw dienst weg, u miskent mijn karakter en nu zult u straks de politie opbellen. Het is mij goed. Ik kan het u natuurlijk niet beletten en ik beklaag u alleen maar, omdat u op zulke losse gronden een man durft verdenken, voor wie het een plezier was, u behulpzaam te mogen zijn bij uw werk en die... uw dochter hartstochtelijk lief heeft. Nu wéét u dat ook. En doe nu maar wat u wilt!

— Dus dat ook nog? Terwijl je wist, dat ik de hand van mijn dochter aan mijn neef had toegezegd? Jij alleen, Bunbury, hebt het beheer over de diamant gehad. Je weet, dat ik altijd tevreden over je ben geweest, maar nu heb ik mijn plicht te doen. Alles zal zo discreet mogelijk behandeld worden, zolang het enigszins mogelijk is.

— In stilte? Achterbaks? riep Bunbury woest. Nee, professor, in het volle daglicht met deze zaak. Geen omwegen, geen geheimzinnigheden.

Met één sprong was hij bij het bureau en rukte de hoorn van de haak.

— Met Scotland Yard, juffrouw! riep hij bleker dan een laken. Dank u. Met wie spreek ik? Met inspecteur Sullivan? Des te beter. Ik verzoek u onmiddellijk met een sergeant naar de woning van professor Shabberwog te komen. Waarom? Omdat de professor mij verdenkt, de gele diamant te hebben gestolen. Haast u een beetje, alstublieft.

* * *

Nog dezelfde avond werd de werkkamer van Joseph Bunbury in het huis van de professor en ook zijn eigen woning, een paar kamers in het huis van zijn moeder, heel nauwkeurig door de politie doorzocht, die echter niets kon ontdekken, ofschoon zij geen hoekje of gaatje oversloeg.

En om elf uur in de avond werd Bunbury gevangelijk weggevoerd, om door de politierechter aan een eerste verhoor te worden onderworpen.

Omstreeks tien uur in de ochtend van

de daarop volgende dag werd er door een kruijer een briefje afgegeven aan de woning van professor Shabberwog, dat aan de hooggeleerde heer gericht was.

Het adres was met een fijne hand geschreven en met duidelijke woorden stond in een hoek: « Zeer dringend ».

De professor wilde het eerst onverschillig opzij leggen, maar maakte het open op aandringen van zijn zuster, die zich juist in het vertrek bevond. En tot zijn grote verbazing las hij het volgende:

« Professor Shabberwog wordt in zijn eigen belang, dat van zijn dochter en dat van de heer Bunbury vriendelijk, maar dringend uitgenodigd, onmiddellijk naar de hoek van Regent Park en Oxford Street te gaan, waar een groene Bentley met een chauffeur in groene livrei achter het stuur op hem zal wachten. Deze auto zal hem brengen naar een plek, waar men hem zeer belangrijke mededelingen zal doen aangaande de diamant en Bibi. Schrijver dezes zou er bijzonder veel prijs opstellen, wanneer de professor zich zou willen doen vergezellen van mejuffrouw Lucile en vooral van zijn neef Edward Minto. Hij moet er echter sterk op aandringen, dat aan geen van beiden de reden van deze autorit wordt verteld. In afwachting van uw komst. — R. »

Professor Shabberwog sprong met een abrupte beweging op, zodat hij het tafellaken van de ontbijttafel meesleepte, met de helft van wat er opstond en schreeuwde:

— De auto en Lucile! Vlug! Sta me niet zo stom aan te kijken. Sophie! Heb je soms je verstand verloren? Spreek ik niet duidelijk genoeg? De auto en Lucile, Lucile en de auto. Maak nu dat je weg komt, anders word ik gek.

Tante Sophie vluchtte verschrinkt de kamer uit, niet anders denkend of haar broer had inderdaad een aanval van verstandsverbijstering.

Maar vijf minuten later stond toch de auto voor de deur en Lucile kwam de kamer binnen, bezig haar hoed op te

zetten en keek verbaasd.

— Wat vertelt tante Sophie mij toch allemaal, papa? vroeg zij. De goede ziel lijkt haar verstand wel kwijt te zijn.

— En ik zal haar voorbeeld volgen, als je nog één woord zegt, riep Shabberwog uit. Vraag niets en gehoorzaam, dat is alles wat ik nodig heb. Ben je klaar? Ga dan mee!

En de professor stormde het vertrek uit, op de voet gevolgd door Lucile, die er niets van begreep, maar die was aangestoken door de opgewonden toestand van haar vader.

De professor greep als het ware in de vlucht een versleten alpinomutsje van de kapstok, drukte het op zijn hoofd, vloog naar buiten en schreeuwde de chauffeur toe:

— Naar het huis van mijn neef. En rijd wat je rijden kunt.

Hij sprong in de auto, trok het portier dicht, maar boog zich dadelijk weer naar buiten en gilte tegen de chauffeur, die al gestart had:

— Wacht even, Henry, ik vergeet mijn dochter.

Inderdaad kwam Lucile nu pas buiten adem het huis uitvliegen en een ogenblik later, plofte zij naast haar vader neer, zwaar geschrokken nog en niettemin bezielde met een voorgevoel, dat haar hartje onstuimig deed kloppen, maar waarvan zij zich de aard beslist niet kon begrijpen.

De auto stootte weg en stopte een kwartier later voor een prachtig huis in de Exeter Street, waarvan Minto de hele tweede verdieping bewoonde.

Professor Shabberwog opende het portier nog vóór de auto helemaal stil stond, sprong er uit en riep de chauffeur toe:

— Wachten tot ik terug ben!

Hij rende het huis binnen en had bijna de zwaarlijvige butler van zijn neef, Hudson, ondersteyen gelopen.

— Mijn neef thuis, Hudson? vroeg de professor ademloos.

— Mijnheer zit aan het ontbijt, antwoorde de butler. Ik zal u aandienen,

professor.

— Niet nodig, kerel! riep Shabberwog uit en hij duwde de butler opzij, met meer kracht dan men van hem verwacht zou hebben, liep een brede gang uit, rukte een deur open, zag zijn neef aan de ontbijttafel zitten en vloog op hem toe.

Hij greep de verdwaasde jongeman bij de arm, trok hem overeind en riep hem toe:

— Dadelijk mee, er is goed nieuws, geloof ik! Ik heb een auto, Lucile zit er al in. Kijk niet als een imbeciel, maar neem je hoed, daar ligt hij. Nee, niets vragen, meegaan!

En vóór zijn neef iets had kunnen zeggen of tegenstand had kunnen bieden had hij hem zijn hoed op het hoofd gedrukt en trok hem met zich mee de trap af naar de wachtende auto. Hij rukte het portier open en duwde de jongen in de wagen.

Professor Shabberwog riep de chauffeur toe:

— Nu als de duivel naar Regent Park, op de hoek van Oxford Street.

En daarna sprong hij in de auto. De rit duurde maar vijf minuten en Minto had dus geen gelegenheid veel vragen te stellen, waarop hij trouwens geen antwoord kreeg.

De auto stopte en alle drie stapten uit. De professor keek even rond en zag op nauwelijks tien passen afstand een grote, donkergroene Bentley staan, met achter het stuur een zwaargebaarde chauffeur in een groene livree.

— Rijd maar terug, Henry, zei hij tegen zijn chauffeur.

Daarna nam hij zijn dochter en zijn neef bij de arm, liep met hen over het trottoir recht op de auto af.

De chauffeur draaide slechts even het hoofd om, keek de professor aan en zei slechts:

— Instappen alstublieft, professor.

Zonder zelfs ze te vragen wat het doel van de rit zou zijn, stapte de professor in de auto en trok de tegenstribbelende Minto, die wel wat ongerust begon te worden, met zich mee, terwijl hij

Lucile voor zich uitduwde.

De auto stooft vooruit en stopte ongeveer twintig minuten later voor een huis in de Victoria Street.

De deur vloog open en daar verscheen een heer met een sneeuw witte baard, die hem tot op de borst reikte, die snel over het trottoir liep, het portier van de auto opende en met een uitnodigend gebaar het drietal liet uitstappen.

Hij bracht hen het huis binnen en de huisdeur viel achter hen dicht.

En zó snel was dit alles in zijn werk gegaan, dat het drietal naderhand onmogelijk had kunnen zeggen voor welk huis de groene auto was gestopt, ja, zij wisten zelfs nauwelijks de straat.

De man met de witte baard maakte een kleine buiging voor professor Shabberweg en zei minzaam :

— Ik begroet in u een soort collega, professor. Ik ben Brown, ontdekkingsreiziger van beroep.

— Hebt u mij het briefje geschreven ? vroeg Shabberweg, stomverbaasd ?

— Ik was zo vrij, professor.

— Wilt u mij nu vertellen, wat het te betekenen heeft ?

— Ik zal het u niet vertellen, ik zal het u laten zien, gaf Brown ten antwoord. Wilt u mij maar volgen. Ja, u ook, mijnheer Minto. Ik ben vast overtuigd, dat wat ik u zal laten zien, sterk uw belangstelling heeft en misschien ook nog wel een andere gemoedsbeweging zal gaande maken.

Hij maakte een uitnodigend gebaar in de richting van een vrij brede gang en ging toen zijn bezoekers voor naar een zware, eikenhouten deur.

Hij opende deze, draaide een schakelaar om en het licht van een elektrische lamp bescheen een stenen trap, die naar een kelder scheen te voeren.

— Moeten wij die trap af ? vroeg Lucile, meer verbaasd dan bang, want de man met de witte baard had een vriendelijk, vertrouwenwekkend gezicht.

— Als ik u verzoeken mag, Miss, zei Brown glimlachend. U zult geen spijt krijgen, daar ben ik zeker van.

En hij begon de trap af te dalen, ter-

wijl de anderen hem volgden.

De trap voerde inderdaad naar een ruime, vrij hoge kelder, die aan het ene einde werd afgesloten door een groen gordijn.

Achter het gordijn was een vreemd geluid te horen, dat plotseling het bloed naar het gezicht van de professor joeg.

Met een paar stappen was Brown bij het gordijn en sloeg het met een snelle beweging opzij.

Een driedubbele kreet, een kreet van blijdschap, van verbazing en van woede klonk, want daar stond een ruime kooi en in die kooi sprong Bibi vrolijk heen en weer en strekte zelfs zijn harige armen onder een luid geknor naar professor Shabberweg uit.

En de oude professor wankelde op de kooi toe, viel er voor neer op zijn knieën, greep de handen van de aapmens en begon die, snikkend van vreugde en aandoening, te schudden.

Minto echter wierp een sombere blik op de man met de witte baard en liet een gesmoorde vloek horen.

— Dat is mijn eerste verrassing en nu komt de tweede, zei Brown kalm. Sta op, professor, over een paar uur hebt u uw Bibi weer in uw bezit. Volg mij, als ik u vragen mag.

De professor kon zich slechts met moeite losscheuren van zijn lieveling, maar hij volgde toch, met een betraand gezicht en nog bevend van vreugde, de vreemde gids, die het drietal voorging naar een eenvoudig gemeubileerd vertrek gelijkvloers.

Hij stapte op een klein, kunstig bewerkte kist toe, die op een ronde tafel stond, opende ze en nam er een voorwerp uit, dat hij aan de professor gaf.

— De helft van uw diamant, professor, zei hij lakoniek. Hij is nog niet geslepen, zoals u ziet. Ik zal zo vrij zijn, de andere helft zelf te houden, als een soort souvenir en ook om mij schadeloos te stellen voor alle moeite, die ik gehad heb.

De professor keek stom verwonderd naar zijn halve diamant, die met grote bekwaamheid van de reusachtige steen

was gekloofd, maar Brown ging rustig verder :

— Ik hoef u nu zeker niet meer te zeggen, wie in werkelijkheid de dief was. Ik was het, ik, John Raffles. Nee, schrik niet. U hoeft absoluut nergens bang voor te zijn. Integendeel, ik wilde u alleen maar behulpzaam zijn. Als ik u vragen mag, mijnheer Minto, luister heel goed naar mij en beweeg u niet vóór ik u er toestemming toe geef, of u zou er spijt van krijgen. U schijnt geweest te zijn waarvoor wij u allemaal hielden, een nutteloze leeghoofd, een verkwister en een sul. U bent erger, u bent een laffe schurk en het doet mij goed, dat ik u dat recht in uw gezicht kan zeggen. U hebt met uw geld een arme kerel omgekocht, die de rol van dief moest spelen, u hebt de steen nagemaakt, of laten namaken en u hebt Bunbury wel niet met zoveel woorden beschuldigd, maar u hebt het dan toch geaccepteerd, dat een gevaarlijk medeminnaar naar de gevangenis wordt gebracht. Wat zegt u daarvan, professor ? maar...

Een bliksemsnelle beweging en met een pats raakte de hand van de oude geleerde de bleke wang van zijn neef.

— Dat is zeker wel voldoende, zei hij nuchter.

— Ruimschoots, professor, zei Raffles glimlachend. Hij is en blijft helaas familie van u, ik zou het maar hierbij laten, als ik u was. De kerel is genoeg

gestraft door het mislukken van zijn plannen. Nee, mijnheer Minto, niet wegsuipen, u begrijpt wel, dat ik er niet op gesteld ben, dat u snel de politie gaat waarschuwen om mij hier in te rekenen. Professor, berg nu uw halve diamant goed op, volg mijn raad op, laat hem slijpen, verkoop hem en schenk de opbrengst als bruidschat aan dit lieve meisje, dat een man als Bunbury, die u zo zwaar miskend hebt, ten volle verdient. En volg mij nu, wij vertrekken.

Weer ging hij de volkomen verblufte bezoekers voor, een paar gangen door, tot bij een deur, die toegang bleek te geven tot een smalle, volkomen verlaten zijstraat.

Daar stond een taxi te wachten en de chauffeur hield het portier open.

Glimlachend begeleidde Raffles het drietal naar de auto en herhaalde nog eens, alvorens het portier te sluiten :

— Over twee uur zal Bibi in zijn kooi voor de deur van uw huis worden neergezet, professor, over precies twee uur, denk er om. En nu vaarwel, gaat u maar dadelijk naar Scotland Yard, zodra mijn vriend de chauffeur u in vrijheid zal hebben gesteld, wat over een half uur het geval zal zijn. Naar een nummer van de auto hoeft u niet te kijken, want deze auto ziet er wel als een taxi uit, maar het is er geen.

Hij stapte terug en in snelle vaart reed de auto weg, bestuurd door de vaste hand van Charles Brand.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Gouden Roebels

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12

BUITENGEWOON SPANNENDE WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt Macdonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS** fl. 35,40, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266